

El dilema

Al obrir els ulls tot s'esborrà i esdevingué enterbolit. Les parets s'acostaven perillosament amenaçant esclafar-me, res tenia sentit. Només la llepada del meu gat a la galta m'enfilava a la realitat pèrfida i sagnant de la que fugia en els meus somnis.

Al racó més fosc, d'un maletí anyenc i de marró trepitjat, apuntaven els marges d'uns fulls que m'inquietaven el cor i l'estómac, el testament d'un client al que mai vaig desitjar servir m'acaronava l'ànima amb amenaces d'una nissaga mafiosa, despiatada i desheretada d'aspecte social immaculat. Els meus principis sempre han encaçat la justícia, però ara tremolen per l'allau d'ambició que pessiga i esbiaixa a la meva família, de tradició jurídica i d'immobilitat ètica.

M'aixeco, em dutxo, m'afaito, em vesteixo, em col·loco la mascareta, respiro profundament i surto per la porta.